

GILLETTE & L'ORÉAL,

WOMEN USA

VOL. V

North Carolina • North Dakota • Ohio • Oklahoma
Oregon • Pennsylvania • Rhode Island • South Carolina

FERDINANDO FREGA ♦

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. V

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 16

*North Carolina, North Dakota, Ohio, Oklahoma, Oregon,
Pennsylvania, Rhode Island, South Carolina. Ang ikalimang
yugto ng pagtawid sa Amerika, mula baybayin hanggang
baybayin at pabalik.*

Kabanata Sero — pinagsasaluhang simula

*Ang pambungad na kabanatang ito ay pinagsasaluhan ng lahat
ng anim na tomo ng Women of the United States. Buo itong
inilalathala rito, at nakatiklop upang mabasa ang serye nang
sunud-sunod nang walang pag-uulit.*

KABANATA SERO

Dito, ang mundo ay hindi isang teritoryo: isa itong hangganan.
Ang North Pole ay hindi tumatanggap, hindi nagpapatawad,
walang iniwang puwang para sa pagkakamali. Naghahari ang puti
bilang isang ganap na nilalang, tahimik at walang alaala. Ang
temperatura ay hindi datos ng panahon: isa itong maninila.
Tumatagal nang ilang buwan ang gabi, dinudurog ang mga isip,
binabaluktot ang anyo ng mga tao, nilalamon ang kanilang loob.

Kakaunti, maliliit, at sarado ang mga komunidad. Ang mga Inuit,
Yupik, at mga mamamayan ng Arctic ay naninirahan kung saan
walang sinumang pipiliing manatili. Dito, mahalaga ang bawat isa
sa kaligtasan ng pangkat. Kung hindi ka kapaki-pakinabang,
nagiging pabigat ka. At ang mga nagiging pabigat ay naglalaho sa

katahimikan, sa niyebe, sa lohika ng isang kapaligirang walang ibinibigay na palugit.

Ang mga base siyentipiko ay nagdaragdag ng isa pang uri ng lamig: ang lamig ng mga herarkiya. Dito, ang babae ay isang bihirang presensiya, isang anomalya na kailangang umangkop o sumuko.

Sa lugar na ito, walang konsepto ng “pagkawala.” Mayroon lamang puting bumubura sa lahat.

Mga babaeng Inuit at Yupik

Ang batang babae ng Arctic ay hindi inaalagaan nang may layaw: inihahanda siya. Maaga niyang natututuhang tiisin ang lamig, ang dilim, at ang gutom. Kailangan niyang maging kapaki-pakinabang sa angkan, dahil dito, ang pagkakakilanlan ay hindi personal. Ito ay may silbi. Pasan ng babae ang pamilya at ang komunidad: pagkain, apoy, mga anak, mga balat ng hayop, pag-aaruga. Walang nagsasalita tungkol sa mga karapatan. Walang nagsasalita tungkol sa kahinaan. May depresyon, ngunit wala itong pangalan. May karahasan, ngunit wala itong mga saksi.

Babae ng mga base siyentipiko

Edukada, may kakayahan, sanay sa disiplina. Dumarating siya bilang mananaliksik, tekniko, at doktor. Agad niyang natutuklasan na hindi kinikilala ng North Pole ang mga titulo. Dito, tibay lamang ng isip ang mahalaga. Pinangingibabawan siya ng mga herarkiyang panlalaki, at anumang tanda ng kahinaan ay binibigyang-kahulugan bilang kahinaan. Isa itong kapaligiran kung saan hindi sapat ang lakas: kailangan ang sukdulang pagpipigil sa sarili.

Babaeng Kanhuranin na “taga-labas”

Lumaki sa kalayaan, dumarating siya na naniniwalang kaya niyang lupigin ang lamig. Ngunit dinudurog siya ng lugar: pag-iisa, makikitid na espasyo, walang-katapusang katahimikan. Ang mga base ay hindi mga komunidad, mga makina ang mga ito. At ang isang babae, sa loob ng makinang dinisenyo ng mga lalaki, ay kailangang lumaban upang hindi maglaho.

Ang Paglalakbay sa Dulo ng Mundo

Ang kapitbahay ko, si Antonio, na kilala bilang Nino, ay ilang taon nang nagkukuwento tungkol sa North Cape, sa araw sa hatinggabi, sa mga buwang walang dilim. Isa itong pangarap na itinatago niya sa bulsa, gaya ng isang bagay na imposible. Isang umaga ng Mayo, pinindot ko ang doorbell niya at ito lamang ang sinabi ko: “Mag-impake ka. Babalik ako sa loob ng isang oras. Babalik tayo pagkaraan ng 30 araw.” Tumingin siya sa akin, nagulat, masaya. Ang asawa niya, nag-aalala, ay nagtanong kung ano ang balak namin. “Habulin ang isang pangarap,” sagot ko.

Sumakay kami sa kotse. Tinitingnan kami ng aming mga asawa na para bang baliw kami. Ngunit totoo ang biyaheng ito. Puno na ng tanong si Nino. “Saan tayo pupunta? Magkano ang dapat kong dalhing pera?” “Relaks ka lang,” sabi ko sa kanya. “Makararating tayo roon sa loob ng 54 na oras. 5,000 km lamang. Nasa bagong Range Rover tayo. Namnamin mo ang biyahe.”

Tuwing 300 km kailangan kong huminto: siya, na labindalawang taong mas matanda sa akin, ay may sariling ritmo. Ako, tubig at mga inumin; siya, kape at mga pangangailangan ng katawan. At habang palayo kami nang palayo, lalo siyang nagkukuwento tungkol sa kanyang buhay. Mga bagay na hindi ko sana nalaman kung hindi dahil sa walang-katapusang daang iyon.

Dalawang lalaking mag-isa sa kotse, laging nag-uusap tungkol sa mga babae. Ang asawa lamang niya ang nakilala niya. Natawa ako. Pinanatag ko siya: “Ganyan din kami.”

Tinanong niya ako kung paano ko napananatiling matino ang isip habang nagmamaneho nang 60 oras. Ikinuwento ko sa kanya ang Rusya, noong sa edad na 22 ay nagmaneho ako nang 51 oras upang makipagkita sa isang babaeng hindi ko pa kailanman nakikilala. “Ang mga distansiya ay hindi hangganan,” sabi ko sa kanya, “Mga dahilan lamang ang mga ito. Kailanman ay wala akong ganoon.”

Ang pagdating sa kaputian

Pumasok kami sa Norway. Isang hostel sa tabi ng daan. Doon namin iiwan ang kotse at magpapatuloy kami sakay ng sled.

Balot na balot ang gabay, hindi mabasa. Nang hubarin niya ang salamin, natuklasan kong babae pala siya. Isang babaeng Norwegian, tahimik, tuwiran, nagyeyelo. Si Nino sa gitna ng sled, siya sa harap, ako, na 190 cm, sa likod, sa pinakahuli.

Maliwanag pa ang araw. Ipinakikita ng relo ko ang oras, ngunit hindi nito sinasabi kung gabi ba o umaga. Iyon ang araw sa hatinggabi. Narating na namin ang North Cape.

Umiyak si Nino. Niyakap niya ako. Sinabi ko sa kanya, tumatawa, “Ingat... baka akalain ng mga tao na bakla tayo.” Nagtawanan kami, ngunit nasa dulo kami ng mundo.

Pagkatapos ay dumating ang hamog na nagyeyelo: -52°C .

Pagpasok sa tunay na Arctic

Dinala nila kami sa isang lalagyang metal upang magpalit ng damit. Napakabibigat na kasuotang may palaman, isinasara ng masalimuot na mga zipper.

Ako ang nagbayad sa gabay. Iniwan si Nino sa isang igloo kasama ang ilang lalaki; ako naman ay iniwan sa isa pa kasama ang isang pamilya: isang matandang lalaki, nasa pagitan ng 70 at 80, at tatlong babae na nasa pagitan ng 30 at 50.

Isa itong saradong mundo. Payak. Malupit.

Nasa isang tabi ang lalaki. Ang mga babae ang nagpapatakbo ng lahat. At ang banyo ay isang burol na limang metro ang layo sa igloo: nagyeyelo ang dumi bago pa sumayad sa lupa. Ang una kong ihi ay naging isang dilaw na bituin ng Arctic. Iyon ang Hilaga na bumabati sa akin.

Ang babaeng nasa katanghaliang-gulang, si Magi, ay nakapagsasalita ng kaunting Ingles. Ang iba ay mga kumpas, mga mata, mga kamay. Ang wika ng lamig.

Nang hindi ko matiyak kung paano gamitin ang kasuotan, siya, nang walang pag-iisip, ay humipo sa aking singit upang ipakita sa akin ang isang nakatagong zipper. Walang malisya, walang hiya: may silbi lamang. Kaligtasan.

Ang tatlong araw sa igloo

Nagdala sila ng pagkain. Tinapang isda, hilaw na isda, atay ng bakalaw, tiyan ng balyena. At mga bola ng pating. Walang mapagpipilian. Walang alternatibo. Iyon ang ibinibigay ng kalikasan.

Pagkatapos ay uminom ako: isang pulang likido. Akala ko alak. Iyon pala ay sinala, pinakuluan, at pinatamis na dugo ng balyena. Ininom ko ito. Binigyan ako nito ng lakas na hindi ko pa kailanman naramdaman. Isang sinaunang enerhiya. Akala ko cocaine. Hindi. Iyon ang Hilaga na pumapasok sa katawan.

Pinagmamasdan ako ng mga babae. Lumabas ang matanda upang mangaso. Nagpahinga ako at uminom ng dugo. Tatlong araw na walang telepono, internet, computer, walang Nino. Ako lamang at sila.

Walang gabi. Liwanag lamang, apoy, yelo, at hininga.

Humiga ang tatlong babae upang matulog. Naghanap ako ng puwesto. Itinaas ng pinakabata ang kanyang braso at sinenyasan akong lumapit. Napahalakhak sila. Hindi ko naintindihan. Sinabi nilang ako raw ang kanilang “Pasko.”

Isang paraan ng pagsasabing tinanggap na ako.

Sinubukan kong bigyan sila ng kaunting pera bilang pasasalamat. Tumanggi sila. Yakap lamang ang gusto nila. At ilang salita sa wikang Calabrian upang madama nilang mas malapit kami.

Doon ko naunawaan ang halaga ng tunay na mga regalo: iyong hindi nabibili at hindi naibebenta.

Ang pamamaalam ng gabay

Pagkaraan ng tatlong araw, dumating ang gabay. Isang oras siyang nakipag-usap sa tatlong babae. Nasa labas ako. Hindi ko naintindihan ang sinasabi nila. Hindi ko iyon negosyo. Iyon ang kanilang wika, ang kanilang mundo, ang kanilang batas.

Sa lalagyan, habang naghuhubad ako, pumasok ang gabay. Mausisa. Tuwiran. Taga-Hilaga. Niyakap niya ako nang mahigpit. Hinalikan niya ako. Kasimputi ng gatas ang kanyang balat. Kasing-asul ng langit ng Agosto ang kanyang mga mata.

Hiniling niyang isama ko siya palayo. Gagawin niya ang lahat upang makaalis sa mundong iyon.

Ngumiti ako nang may paggalang. Hindi ko kaya. Hindi ko dapat.

Isang pangako lamang ang iniwan ko sa kanya: “Kung may kailangan ka, sulatan mo ako. Tutulungan kita.” Tinanggihan pa niya ang pera. Isa siyang magandang babae, ngunit nag-iisa. Isang pag-iisang hindi nakikita mula sa malayo. Isang pag-iisang hindi pinatatawad ng lamig.

Ang pag-uwi

Sinundo namin si Nino. Tuwang-tuwa siya. Ayaw na niyang umuwi. Ngunit may usapan ako sa kanyang asawa.

Ikinuwento niya sa lahat ang kanyang tatlong araw. Nanahimik ako. Kailanman ay wala akong ibinahagi sa lalaki. Sa papel lamang.

At kaya, habang bumabalik si Nino sa kanyang mundo, papunta na ako sa iba. Ibang destinasyon. Ibang pagtatagpo.

Maligayang pagdating.

Epilogo

Hindi ka kinukuha ng Hilaga: binabago ka nito. At hindi ka na nito kailanman

ibinabalik nang buo. Pumupunta ang mga lalaki sa North Pole upang hanapin ang liwanag, ang katahimikan, ang mga larawan, ang mga pangarap. Nananatili ang mga babae upang mabuhay.

Ikinukuwento ng mga lalaki ang kanilang nakita. Inililihim ng mga babae ang kanilang naranasan.

Bumabalik ang mga lalaki. Nananatili ang mga babae. Nananatili sila sa lamig, sa mga bahay na yari sa niyebe, sa mga katahimikang walang nakaririnig. Nananatili sila upang alalayan ang mga komunidad na hindi nagdiriwang sa kanila. Nananatili sila upang

ipagtanggol ang mga bata, ang matatanda, ang mga dayuhan. Nananatili silang hindi nakikita.

Iisang alaala lamang ang dinala ko mula roon: isang maganda, napakagandang babae, ngunit nag-iisa. Hindi sa romantikong kahulugan. Sa kahulugang pantao. Sa kahulugang trahiko.

Pagninilay

Hindi pinapatay ng Hilaga ang katawan. Pinapatay nito ang presensiya. At ang natitira ay puti: isang lugar kung saan ang mga babae ay sabay na nabubuhay at naglalaho.

Ito ang dahilan kung bakit ako sumusulat. Dahil hindi ikinukuwento ng mga sukdulang lugar ang sarili nilang kuwento. At ang mga naglalakbay sa mga ito ay walang karapatang manahimik.

Hindi ako. Hindi ako. Ang lupang sinilangan ko ang nagsilang sa akin, at tinatanggap ako ng iba pang bahagi ng mundo hindi bilang panauhin, kundi bilang isa sa pamilya.

Mula sa ganap na kaputian ng Hilaga, bumaba ako sa ganap na kalituhan ng Estados Unidos.

ESTADOS UNIDOS NG AMERIKA

Ang Imposibleng Atas

Ang pagtatrabaho sa isang kompanyang Amerikano nang labingwalong taon ay nagbibigay sa iyo ng isang bagay na hindi kayang ibigay ng ibang kompanya sa mundo: isang kultura ng trabaho, mga pamamaraan, isang malinaw na misyon, at isang sistema ng mga pagpapahalaga na hindi teorya—pang-araw-araw na gawain ang mga ito. Hindi nila ipinaliliwanag sa iyo; itinatayo

nila ito para sa iyo. At ginagawa nila ito nang hindi humihingi ng pahintulot mo.

Nasa opisina ako sa New York nang alukin ako ng isang trabahong hindi ko kailanman inakala. Hindi promosyon. Hindi paglipat. Isang eksperimento.

Isang kumpidensiyal na programa, nilikha upang patunayan ang isang modelo ng ugnayang pantao sa loob ng Estados Unidos. Hindi sila pumili ng mga manager, sikologo, o tagapagsanay. Pumili sila ng mga taong may tiyak na uri ng karanasan sa totoong mundo. At lumabas ang pangalan ko—kahit labingwalong taon na akong nasa sales. Hindi ang posisyon ang tinitingnan nila: ang isip.

Simpleng ipaliwanag ang pagsubok at napakahirap tapusin:

bisitahin ang 50 estado ng Amerika sa loob ng isang taon, ako ang pipili ng mga lungsod at mananatili nang hindi bababa sa isang linggo sa bawat isa.

Ang huling dalawang linggo ay sapilitang bakasyon. Sila ang sasagot sa lahat ng gastos. Kailangan ko lamang mabuhay, magmasid, umunawa, at magsumite ng ulat tuwing Lunes. Isang salaysay na makatao, tuyo, tumpak.

Pinirmahan ko ang kontrata. Ipinaalam ko sa bahay. Wala silang itinanong. Ang gusto lamang nilang malaman ay kung dumating na ang buwanang padala. Haharap na ako sa isang taon sa Amerika. Sila, gaya ng dati, ay humaharap sa susunod na buwan.

Para makasiguro, direktang idineposito ang sahod ko sa aking bank account sa Italya. Magalang na paraan iyon ng pagsasabi sa akin: “Huwag kang gagawa ng kalokohan. Mabuhay ka sa kung anong mayroon ka. Tingnan natin kung sino ka talaga.”

Pagkaraan lamang ng labinlimang taon ako nagkaroon ng access sa aking orihinal na mga ulat, sa mga pagsusuri, at sa mga materyal na kanilang tinipon tungkol sa akin. Mula roon isinilang ang aklat na ito. Nakuha ko ang pahintulot na ilathala ito, sa isang kondisyon: huwag kailanman pangalanan ang kompanyang nag-utos nito.

Hindi na iyon mahalaga. Ang kuwentong ito ay hindi tungkol sa mga logo. Tungkol ito sa isang lalaki sa isang bansang imposibleng maunawaan maliban kung ikaw mismo ang makaranas nito.

Magsisimula ba ako sa pinakamalayong punto?

Ang lohikal na pasya ay magsimula sa mga gilid, hindi sa gitna. Sa dalawang simpleng dahilan:

1. Sariwa pa ako mula sa eksperimento: mataas na linaw ng isip, sukdulang atensiyon.
2. Kung magsisimula ako sa sukduhan, maitatama ko ang direksiyon at matatapos ko nang malinis ang paglalakbay.

Hindi ko kailangang magsimula sa Boston o Chicago. Kailangan kong magsimula sa isang hangganan. Mula sa isang lugar na Amerika lamang sa papel.

Pinili ko ang Juneau, ang kabisera ng Alaska. Hiwalay. Mararating lamang sakay ng bangka o eroplano. Isang lungsod na walang sinumang nagmamay-ari. Ang perpektong lugar para magsimula.

Sulitin ang mga Mapagkukunan

Bago umalis, ginawa ko ang pinakaiginagalang ng isang Amerikano: inayos ko ang sarili ko na parang propesyonal, hindi parang turista.

Tinawagan ko ang tatlo sa pinakasikat na airline, iyong may pinakamalalaking domestic network. Sa loob ng wala pang isang oras, bumili ako ng isang booklet ng limampung domestic flight na may 60% diskuwento.

Walang limitasyon sa oras. Walang limitasyon sa araw. Walang paghihigpit. Iisa lamang ang kondisyon: gamitin ang mga ito sa loob ng isang taon.

Ganoon din ang ginawa ko sa mga hotel chain, sa Uber Taxi, at sa mga kompanyang nagpapaupa ng kotse, at pagkatapos ay naghanda ako ng maayos na iskedyul ng mga yugto, ng mga paraan, ngunit hindi ng mga oras.

Handa na ako.

Iyon ang una kong tunay na tagumpay. Ang unang tanda na marunong akong kumilos. Ginagantimpalaan ng Amerika ang mga kumikilos, hindi ang mga naghihintay.

Nang makita ng kompanya ang transaksyon, ginawa nila ang laging ginagawa ng kulturang Amerikano: sinuri nila ang pagiging maaasahan.

Kaya ko bang pamahalaan ang isang taon ng tuloy-tuloy na paggalaw? Kaya ko bang harapin ang mga di-inaasahang pangyayari, ang mga distansiya, at ang mga emerhensiya? Kaya ko ba ang sarili ko?

Dahil dito, bago umalis, inayos ko ang isa pang mahalagang detalye:

tiniyak kong may buwanang credit limit ako na hindi bababa sa \$100,000 sa aking credit card.

Hindi ito para gastusin. Ito ay para patunayang kaya naming pamahalaan ang mga iyon. Ganito mag-isip ang mga Amerikano: kung wala kang awtonomiya, wala kang kalayaan. At kung wala kang kalayaan, hindi ka masusuri.

Mula sa sandaling iyon, hindi na atas ang programa. Isa na itong misyon.

AT NGAYON, TOTOONG MAGLALAKBAY NA TAYO

Bahagi ng Estados Unidos ang Alaska dahil lamang sa heograpiya. Ibang mundo ito.

Ito ang lugar kung saan naglalaho ang mga babae nang walang bakas. Kung saan hindi kailanman nakararating sa paroroonan ang isang reklamo. Kung saan ang mga lungsod ay mga sibilisadong isla lamang sa gitna ng isang mabangis na kontinente.

Ang Juneau ang una kong pagsubok: isang kabisera na walang daang nag-uugnay dito sa iba pang bahagi ng bansa. Isang piraso ng Amerika na hindi pakiramdam Amerika.

Dito ako nagsimulang umunawa ng isang bagay: ang paglalakbay ay hindi magiging heograpiko. Magiging pantao ito.

BLOKE 1 (Tomo I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – California – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOKE 2 (Tomo II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOKE 3 (Tomo III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri
– Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey
– New Mexico

BLOKE 4 (Tomo IV)

New York – Washington

BLOKE 5 (Tomo V)

North Carolina – North Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon –
Pennsylvania – Rhode Island – South Carolina

BLOKE 6 (Tomo VI)

South Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginia –
West Virginia – Wisconsin – Wyoming

NORTH CAROLINA

Ang North Carolina ay isang estadong nabubuhay sa dalawang riles. Sa isang panig ay ang “bagong Amerika”: pananaliksik sa unibersidad, teknolohiya, mga startup, mga doktor, mga inhinyero, mga mananaliksik, at mga moderno at lumalaking lungsod. Sa kabilang panig naman, naroon ang “lumang Amerika”: – mahihirap na kanayunan – mga nakahiwalay na komunidad – mabibigat na tradisyon – pisikal na trabaho – malayong pangangalagang pangkalusugan – mga papel na mahigpit pa rin. Hindi sila namumuhay nang magkasama. Hindi nila pinapansin ang isa’t isa. Dito, naglalaho ang mga babae depende sa kung saan sila isinilang: – sa modernidad, dahil sa presyon at kompetisyon– sa kanayunan, dahil sa pag-iisa at tradisyon– sa mga katamtamang laking lungsod, dahil sa kulang na sahod at kawalan ng serbisyo–

sa mga makasaysayang komunidad ng mga itim, dahil sa dobleng pakikibaka: sa lahi at sa kasarian.

Magalang ang North Carolina sa ibabaw at mabangis sa detalye.

Ang Babae ng Research Triangle – 33 taong gulang

Si Sara ay isang data analyst sa isang startup. Masipag mag-aral, matalino, at handang-handa, nagtatrabaho siya sa isang kapaligirang ipinagmamalaki ang sarili bilang progresibo, “Europeo,” at moderno.

Ang totoo: – mahahabang oras – walang katapusang inaasahan – mga layuning nagbabago bawat linggo – mga batang manager na sinusunog ang mga tao nang hindi namamalayan – mga babaeng kailangang magsikap nang doble para makakuha ng kalahati ng pagkilala.

Nag-aral si Sara, namuhunan ng mga taon, isinakripisyo ang kanyang buhay at oras. At ngayon ay nasa isang sistemang pumapalakpak sa kanya at umuubos sa kanya sa iisang araw.

Propesyonal ang kanyang pagkawala: mahalaga siya sa pagtatayo ng hinaharap, ngunit wala siyang network na magtatanggol sa kanya.

Ang Babae ng Kanayunan – 49 taong gulang

Sandaang kilometro mula sa modernidad, may isa pang North Carolina. Magkakalayong bahay, mga taniman ng tabako at soya, mahahabang taglamig, malulupit na tag-araw. Mga kalyeng walang bangketa, walang tindahan, walang anuman.

Nakatira si Linda sa isa sa mga lugar na ito. Nagtatrabaho siya nang part-time sa isang lokal na tindahan. Milya-milya ang binibiyahe niya para sa lahat: doktor, botika, paaralan, bangko.

Nasa balikat niya ang buong araw niya: – mga anak – bahay – matatanda – trabaho – mga lakad – mga emergency na siya lang ang lumulutas.

Hindi siya makapili. Hindi siya makapagbago. Hindi niya masira ang rutinang ipinapataw ng mga milya.

Heograpiko ang kanyang pagkawala: masyado siyang malayo para makita.

Ang Babaeng African American mula sa Mid-City –

38 taong gulang Nagtatrabaho si Kim sa isang call center sa Charlotte. Gumagawa siya kasama ng mga script, timer, sukatan, at mga supervisor na nagbabantay sa bawat pahinga.

May dalawa siyang anak at isang inang inaalagaan. Lumalaki ang lungsod, dumarating ang mga kompanya, tumataas ang mga skyscraper. Ngunit hindi dumarating sa kanya ang mga tunay na pagkakataon.

Nagsasalita ang North Carolina tungkol sa pag-unlad, ngunit dumaraan ang pag-unlad na iyon sa ibabaw ng mga komunidad ng mga Itim nang hindi humihinto.

Pinapasan ni Kim: – trabahong umuubos ng damdamin – pag-aaral ng mga anak – araw-araw na pagod – tumataas na gastos – pag-angat sa lipunan na hindi talaga umiiral.

Panlahi at pang-ekonomiya ang kanyang pagkawala: siya ang haligi ng lungsod, ngunit hindi siya kailanman umaakyat sa itaas.

Ang Babae ng mga Baybayin – 41 taong gulang

Nakatira si Tanya sa baybayin. Maganda ang dagat, maayos ang mga bahay, at malakas ang turismo. Ngunit iba ang tunay na

buhay.

Trabaho sa isang resort: – mga kuwarto – labada – paglilinis – pagtanggap sa mga turista – mahahabang shift – mababang sahod

Sobra ang bigat ng tag-araw. Ang taglamig ay katahimikan at mga kuwentang hindi nagtutugma.

Maganda sa litrato ang baybaying North Carolina, ngunit umaasa ito sa pagod ng mga babaeng hindi kailanman makakakita ng yamang iyon.

Pang-ekonomiya ang kanyang pagkawala: umiikot ang lahat sa turismo, ngunit ang mga umaalalay dito ay hindi tumatanggap ng nararapat sa kanila.

Epilogo – North Carolina

Ang North Carolina ay isang estadong hinati ng mga puwersang masyadong magkakalayo. Nagbabayad ang mga babae kahit saan: sa teknolohiyang nangangako ng mga pagkakataon ngunit walang suporta, sa kanayunang naghihiwalay, sa mga lungsod na lumalaki nang walang pagsasama, at sa mga baybaying nabubuhay sa maiikli at mabibigat na panahon.

Isa itong pagbura na sabay na moderno at sinauna. Mga puwersang nagpapatakbo ang mga babae sa bawat sulok ng estado, ngunit itinuturing sila ng estado na isang kinakailangang presensiya lamang.

Pagninilay – North Carolina

Bawat estado sa tomong ito ay naglalarawan ng ibang anyo ng pagkawala. Ipinapakita ng North Carolina ang pagkawalang isinilang sa panloob na distansiya: ang agwat ng mayaman at

mahirap, ng lungsod at kanayunan, ng bago at luma, ng ipinapangako ng estado at ng ibinibigay nito.

Laging nasa gitna ang babae. Siya ang guhit na nag-uugnay sa mga mundong hindi nag-uusap. At dahil mismo siya ang nagbubuklod sa lahat, walang naglalagay sa kanya sa gitna.

Ang kabanatang ito ay para sabihin ito nang walang salaan: ang modernidad, sa sarili lamang nito, ay hindi nagpapalaya sa sinuman. Kailangan nating kilalanin ang mga tunay na umaalalay dito.

NORTH DAKOTA

Ang North Dakota ay isang lupang hindi nagpapatawad. Sukdulang taglamig, hanging humihiwa ng balat, mahahaba at walang lamang daan, maliliit at liblib na bayan, mga komunidad ng mga Katutubo na hindi nakikita, at mga oilfield na nangingibabaw sa tanawin.

Isa itong estado kung saan nabubuhay ang mga babae sa pagitan ng dalawang magkasalungat na puwersa: ang kalikasang nag-uutos at ang lipunang hindi nagbabago.

Isa itong lugar na mas ginagantimpalaan ang pagtitiis kaysa kaligayahan. At sa loob ng lohikang ito, naglalaho ang mga babae sa mga detalye ng araw-araw: – sa mga trabahong mababa ang sahod – sa pag-iisang heograpiko – sa kawalan ng serbisyo – sa malulupit na papel sa pamilya – sa mga nakahiwalay na komunidad – sa mga ritmong ipinapataw ng ekonomiyang pinangingibabawan ng mga lalaki.

Hindi masama ang North Dakota. Magaspang ito. At sa kagaspangan nito, maraming babae ang nilalamon nang walang ingay.

Ang Babae ng Oil Rig – 35 taong gulang

Nakatira si Jessica sa Williston, ang lungsod ng langis. Nagtatrabaho siya bilang coordinator sa isang planta. Isa siya sa iilang babae sa isang pasilidad na pinangingibabawan ng mga lalaki, na may mabibigat na shift, malalaking trak, mga talyer, at walang tigil na ingay.

Bawat araw ay isang pagsubok: – mga di-angkop na biro – mga walang kuwentang komento – respetong kailangan mong pagtrabahuhan nang sampung ulit – panganib sa trabaho – zero na privacy.

Maganda ang sahod, ngunit napakalaki ng kapalit sa tao. Wala siyang tunay na kaibigan. Wala siyang matatag na relasyon. Wala siyang network ng suporta.

Panlipunan ang kanyang pagkawala: napapaligiran ng mga lalaki, ngunit nag-iisa.

Ang Babaeng Katutubo – 40 taong gulang

Maraming komunidad ng mga Katutubo sa North Dakota ang nabubuhay nang limot. Kulang ang pabahay, kulang ang pagkakataon, mahina ang mga paaralan, at malayo ang mga ospital. Pasan ng mga babaeng Katutubo ang pamana ng mga sugat na hindi kailanman pinagaling ng estado.

May apat na anak si Alana. Nagtatrabaho siya nang part-time sa isang community center. Nakasulat kahit saan ang kasaysayan ng kanyang bayan: sa kanilang mga mukha, sa kanilang mga katahimikan, sa kanilang mga pagkawala.

Walang tigil ang mga problema: – kawalan ng trabaho – laganap na adiksiyon – halos walang suporta ng estado – marupok na imprastruktura – depresyon ng lipunan.

Makasaysayan at pang-istruktura ang kanyang pagkawala:
malakas ang kultura, ngunit hindi ito pinapansin ng kasalukuyan.

Ang Babae ng Maliliit na Bayan – 50 taong gulang

Binubuo ang North Dakota ng mga bayang hindi lumalabas sa mga mapa. Limang kalye, isang paaralan, isang simbahan, at isang gasolinahan.

Nakatira si Karen sa isa sa mga ito. Nagtatrabaho siya sa isang maliit na grocery. Araw-araw ay nakikita niya ang parehong mga tao, ang parehong mga kilos, ang parehong mga usapan.

Para makarating sa ospital, kailangan nilang magmaneho nang isang oras. Para makahanap ng ibang trabaho, mas matagal pa. Para makahanap ng kahit anong bahagyang bago, dalawang oras ang kailangan.

Heograpiko ang kanyang pagkawala: wala siyang alternatibo. Itinatakda ang kanyang buhay ng lugar na kanyang tinitirhan.

Ang Babae ng Hangganang Agrikultural – 47 taong

gulang

Nakatira si Megan sa pinakaagrikultural na rehiyon ng estado. Walang katapusang bukirin, mga traktora, mga pananim, niyebeng masyadong maagang bumabagsak.

Trabaho sa bukid: – mga hayop – mga kasangkapan – mga kuwadra – pagmamantini – mga kuwenta – pagluluto – pamilya – mga emergency na laging kailangang harapin.

Ang babae ng bukid dito ay nagpapasan ng higit sa doble ng bigat na ipinapakita niya. At mga bisig, isip, pamamahala, gulugod. Ngunit inilalarawan ang lahat ng ito bilang “tulong sa bukid.”

Pangkultura ang kanyang pagkawala: ginagawa niya ang lahat ngunit hindi siya kailanman kinikilala bilang sentral na bahagi ng ekonomiya.

Epilogo – North Dakota

Ang North Dakota ay isang estadong hindi nagtatanggol. Humihingi ito ng lakas, humihingi ng pagtitiis, humihingi ng pasensiya. Tumutugon ang babae nang buong-buo, ngunit hindi siya tinutugunan ng estado.

Mula sa oil rig hanggang sa reserbasyon ng mga Katutubo, mula sa maliliit na nayon hanggang sa mga nakahiwalay na bukid, hindi naglalaho ang mga babae ngunit nilalamon sila ng teritoryo, na para bang ipinagwawalang-bahala ang kanilang presensiya.

Pagninilay – North Dakota

Bawat pagkawala ay may sanhi. Sa North Dakota, ang sanhi ay ang lupa mismo: malawak, malupit, liblib, hindi mahusay, panlalaki sa ekonomiya nito, mabagal sa pagbabago nito.

Nabubuhay ang babae sa isang tanawing walang puwang para sa kahinaan, sa isang lipunang itinuturing ang kanyang pagod na hindi maiiwasang bahagi ng tanawin.

Hindi siya nakikita hindi dahil wala siyang halaga: hindi siya nakikita dahil dito, mas malaki ang lupa kaysa sa mga tao.

At ang kabanatang ito ay para ipaalala sa atin: ang lakas ay hindi isang pagpili. Sa ilang lugar, ito lamang ang opsiyon.

OHIO

Ang Ohio ay salamin ng tahimik na Amerika. Isa itong estado ng mga gumuhong lungsod industriyal, mga suburb na walang

direksiyon, mga pamilyang walang laman, mga kabataang tumatakas, at mga trabahong wala nang ginagarantiyahan. Isa itong lupang dati ay gumagawa ng lahat at ngayon ay gumagawa ng mga paghihintay: paghihintay ng mas magandang kinabukasan, paghihintay ng isang pagkakataong hindi dumarating, paghihintay ng pagbabagong mabagal ang galaw, halos nakatigil.

Ang babae rito ang nagbubuklod sa mga bahaging dapat sana ay inaalalayan ng estado: – mga sirang pamilya – hindi matatag na kita – mga komunidad na sugatan ng droga – mga bahay na nagkakawatak-watak – mga paaralang naghihirap – mga serbisyong panlipunan na punung-puno na.

Hindi pinapatay ng Ohio ang babae. Inaagaw nito ang kanyang hininga. Dahan-dahan, tahimik, nang kaunti bawat araw.

Ang Babae ng Gumuhong Lungsod Industriyal – 46

taong gulang

Nakatira si Michelle sa Cleveland, sa isang kapitbahayang dati ay buhay na buhay sa trabaho. Sa pabrika nagtrabaho ang kanyang ama. Pati ang kanyang lolo. Pagkatapos ay nagbago ang lahat: mga paglipat, mga pagsasara, mga pagkalugi.

Ngayon ay nagtatrabaho siya sa isang supermarket: pabagong bagong shift, mababang sahod, walang seguridad. Bawat buwan ay kailangan niyang magkuwenta nang kasingtumpak ng siruhano para hindi malugi.

Luma ang bahay, marupok ang kapitbahayan, kakaunti ang pagkakataon.

Pang-ekonomiya at pang-henerasyon ang kanyang pagkawala: nabubuhay siya sa mismong puntong gumuho ang isang buong

pagkakakilanlang industriyal, kasama ang mga babaeng hindi nakapili ng ibang kinabukasan.

Ang Babaeng Nagtataguyod ng Pamilya sa Gitna ng Krisis

ng Opioid – 38 taong gulang Ang Ohio ay isa sa mga kabisera ng Amerika ng epidemya ng opioid. Mga kompanyang parmasyutiko, mga doktor na mapagpabaya, mga marupok na komunidad: isang mabagal na pagsabog na sumira sa buong mga pamilya.

Nakatira si Emily sa Dayton. Namatay ang asawa niya sa overdose ng droga tatlong taon na ang nakararaan. May dalawa siyang anak at nagtatrabaho siya bilang receptionist sa isang klinika. Araw-araw ay nakakakita siya ng mga pamilyar na mukha: mga desperadong ina, mga wasak na kabataan, mga amang hindi nakaligtas.

Nagsasalita ang Ohio tungkol sa “krisis ng opioid.” Siya ay nagsasalita tungkol sa pagkawala: isang lalaking nawala, isang pamilyang nawasak, isang pasaning buong bumagsak sa kanyang balikat.

Pandamdamin at panlipunan ang kanyang pagkawala: siya ang nagpapanatili sa mga anak sa bahay, at sa trabahong nakalutang, habang ang sistemang lumikha ng problema ay walang ginagawa para ayusin ito.

Ang Mahirap na Babaeng Puti ng Suburb – 28 taong gulang

Nakatira si Samantha sa isang suburb na parang lumabas sa isang nakaiinip na pelikula: Walmart, mga gasolinahan, mga prefabricated na bahay, mga fast food restaurant, walang katapusang paradahan.

Nagtatrabaho siya sa isang McDonald's. Paulit-ulit na shift, awtomatikong kilos, mga iritableng kostumer, at buwanang pagpapalit ng pamunuan. Kumikita siya ng sapat para mabuhay, ngunit hindi kailanman sapat para umangat.

Hindi na nagtatrabaho ang kanyang ina. Pabalik-balik ang kanyang partner. May mga pangarap siyang hindi niya alam kung saan ilalagay. Pangkomunidad ang kanyang pagkawala: napapaligiran siya ng mga taong nasa parehong kalagayan, at lalo nitong ginagawang hindi nakikita ang pagsisikap.

Walang nakakakita sa kung ano ang normal para sa napakarami.

Ang Babae ng Lugar na Agrikultural – 54 taong gulang

Sa labas ng mga lungsod, may Ohio na nabubuhay sa agrikultura, maliit na paghahayupan, at pisikal na trabaho. Dito, ang mga babae ang nag-aasikaso ng lahat: kuwenta, mga hayop, mga pananim, mga anak, matatanda, at bahay.

Nakatira si Linda sa isang bukid malapit sa Lancaster. Malalaki na ang kanyang mga anak, sa labas nagtatrabaho ang kanyang asawa, at siya ang naiiwan para pamahalaan ang lahat ng hinihingi ng lupa.

Nagtatrabaho siya pitong araw sa isang linggo, sa init, lamig, ulan, at niyebe. Walang araw ng pahinga. Walang pahinga ang isip. Walang pagkilala.

Pangkultura ang kanyang pagkawala: ipinagpapalagay na “kakayanin” ng babaeng magsasaka. Oo, kinaya niya. Ngunit laging siya ang nagbabayad.

Epilogo – Ohio

Ang Ohio ay isang estadong maraming inagaw sa kanya, at natutong mang-agaw sa mga may pinakamahinang tinig.

Hindi humihingi ng himala ang mga babae rito. Humihingi sila ng katatagan, proteksiyon, tunay na mga pagkakataon. Mga piraso lamang ng mga iyon ang natatanggap nila.

Mula sa mga bumagsak na lungsod industriyal hanggang sa mga kapitbahayang sinalanta ng opioid, hanggang sa mga suburb ng mga puti na walang kinabukasan, hanggang sa mga bukiring hindi kailanman nagpapahinga, binubuklod ng mga babae ang hindi na inaalalayan ng estado.

Pagninilay – Ohio

Ang pagkawala ng mga babae sa Ohio ay hindi bunga ng iisang sanhi. Bunga ito ng pagsasama-sama ng lahat ng pagkasira: pang-ekonomiya, panlipunan, pangkalusugan, pampamilya, at pangkomunidad.

Dito, nabubuhay ang babae sa bitak sa pagitan ng kung ano ang Ohio noon at ng hindi na nito kayang maging.

Isa itong pagkawalang hindi gumagawa ng anumang ingay, dahil naging normal na ito.

At ang gawain ng mga pahinang ito ay eksaktong ito: gawing nakikita ang hindi nakikita, bigyan ng mukha ang mga umaalalay sa lahat nang hindi kailanman pinapangalanan.

OKLAHOMA

Nabubuhay ang Oklahoma sa tuloy-tuloy na tensiyon sa pagitan ng nakaraan at kasalukuyan. Isa itong estadong puno ng lupa, hangin,

simbahan, mga komunidad sa kanayunan, mga katamtamang laking lungsod na nagbabago, at isang katutubong pamana na kalahati lamang ang kinilala ng estado. Isa itong lupang hinampas ng bawat uri ng bagyo: pang-ekonomiya, pangklima, panlipunan, at pangkultura.

At ang bawat bagyo ay laging bumabagsak sa parehong mga balikat: sa mga balikat ng mga babae.

Sa Oklahoma, ang mga babae ay ikinukulong sa mahihigpit na papel, dinudurog ng laganap na kahirapan, ginagawang hindi nakikita ng isang relihiyong maraming sinasabi tungkol sa pamilya ngunit kaunti tungkol sa tunay na proteksiyon. Isa itong estadong umuunlad sa pagtitiis, at ang mga babae ang pinakagargas nitong mga haligi.

Ang Babae ng Bible Belt – 32 taong gulang

Isinilang si Hannah sa isang mundong napagpasyahan na ang lahat: kung paano magdamit, kung paano magsalita, kung paano kumilos, kung ano ang paniniwalaan, kung ano ang iiwasan.

Pamilya, komunidad, simbahan: tatlong magkakasentrong bilog na nagtatakda ng kanyang buhay.

May asawa siya, dalawang anak, at isang simpleng bahay. Minamarkahan ang kanyang araw ng: – paaralan ng mga anak – pamamalengke – simbahan – sapilitang boluntaryong gawain – mga tungkulin sa pamilya – zero na espasyo sa isip.

Hindi niya maipahayag ang mga pagdududa. Hindi siya tunay na makapili. Hindi siya makaalis sa hawla nang hindi hinuhusgahang taksil sa komunidad.

Pangkultura at espirituwal ang kanyang pagkawala: lagi siyang naroroon, ngunit bilang isang pigurang may gamit, hindi bilang

isang buong tao.

Ang Babaeng Katutubo – 45 taong gulang

May isa ang Oklahoma sa pinakamalalaking populasyon ng mga Katutubong Amerikano sa bansa. Ngunit napakalaki ng agwat sa pagitan ng kultura at kasaganaan.

Kasapi si Kayla ng Cherokee Nation. Nagtatrabaho siya sa isang sentrong pangkultura. Pinananatili niyang buhay ang wika, mga tradisyon, mga ritwal, at mga kuwento.

Sa labas ng mundong iyon, gayunman, malupit ang realidad: – mga paaralang kulang sa pondo – marupok na pangangalagang pangkalusugan – laganap na adiksiyon – mga trabahong mababa ang sahod – tahimik at tuloy-tuloy na diskriminasyon. Inaalalayan niya ang komunidad, ang pamilya, at ang pagkakakilanlan. At walang nagtatanggol sa kanya gaya ng nararapat sa kanya.

Makasaysayan ang kanyang pagkawala: itinayo ng Estado ang pagkakakilanlan nito sa mga katutubong mamamayan at pagkatapos ay iniwan silang mag-isa.

Ang Babae mula sa mga Lugar na Tinamaan ng Buhawi – 39 taong gulang

Isa ang Oklahoma sa mga estadong pinakamadalas tamaan ng buhawi. Maaari itong mangyari taon-taon, bawat panahon. At kapag nangyari, winawasak nito ang lahat.

Nakatira si Rachel sa isang lugar na paulit-ulit na tinatamaan. Dalawang bahay na ang nawala sa kanya sa buhay niya: isa noong bata siya, isa noong dalaga na.

Guro siya. At bawat taon ay kailangan niyang sanayin ang kanyang mga estudyante sa mga drill: magtago, protektahan ang sarili,

huwag pansinin ang tunog ng takot.

Binubuo ang kanyang buhay ng mga muling pagtatayo: ng mga bahay, ng rutina, ng katatagan.

Pangklima ang kanyang pagkawala: dito, kalikasan ang namamahala, at ang laging nagbabayad ng mga bunga ay ang mga pamilya, ibig sabihin, ang mga babae.

Ang Babaeng Mababa ang Kita – 29 taong gulang

Si Brooklyn—karaniwang pangalan sa lugar, hindi isang lungsod—ay nakatira sa isang suburb ng Tulsa. Mga lumang bahay, sirang daan, mga bus na dumaraan kung kailan nila gusto.

Nagtatrabaho siya sa isang fast-food restaurant. Hati-hating shift, pagbabago ng iskedul sa huling minuto, pinakamababang sahod. May anak siyang babae na tatlong taong gulang. Mas mahal ang daycare kaysa sa kanyang sahod. Dalawa ang pagpipilian niya: iwan ang bata sa taong hindi niya pinagkakatiwalaan o mawalan ng trabaho. Binubuo ang kanyang mundo ng: – mga overdue na bayarin – food stamps – takbuhan – tuloy-tuloy na pagkabalisa – maliliit ngunit hindi kailanman matutupad na pangarap.

Pang-ekonomiya at pangsistema ang kanyang pagkawala: itinutulak ng Oklahoma ang mga nakaraos na at iniwan sa likod ang mga isinilang sa mga suburb na ito.

Epilogo – Oklahoma

Ang Oklahoma ay isang estadong mukhang simple, ngunit isa ito sa pinakamahirap tirhan.

Bilanggo ang mga babae ng tatlong napakalaking puwersa: – ang relihiyong kumukulung sa kanila – ang kahirapang umuubos sa kanila – ang klimang sumisira sa kanila.

Bawat muling pagtatayo, bawat pagsagip, bawat marupok na balanse ay dumaraan sa kanya. Ngunit bihirang may ibinabalik ang Estado.

Pagninilay – Oklahoma

Ang pagkawala ng babae sa Oklahoma ay nagmumula sa isang mapanganib na halo: matibay na tradisyon, hindi maalis na kahirapan, mga pagkakakilanlang Katutubo na hindi nakikita, at isang kalikasang hindi nagpapatawad.

Dito, nabubuhay ang babae sa isang tuloy-tuloy na kontradiksiyon: kailangang-kailangan siya at hindi siya pinapansin.

Malinaw na ipinapakita ng kabanatang ito ang isang bagay: ang hirap ay hindi katarungan. Ang pagtitiis ay hindi kalayaan. Ang pananatiling buhay ay hindi pag-unlad.

At sa Oklahoma, madalas, ang mga babae ay hindi nabubuhay: nagtitiis sila.

OREGON

Umuunlad ang Oregon sa pinakapinong kontradiksiyon ng Estados Unidos: isang malinis, luntian, liberal na imahen, perpekto para sa mga turista at mga kampanyang pampolitika, at isang realidad panlipunan na puno ng malalalim na bitak.

Ang Portland, na ipinagdiriwang bilang isang progresibong lungsod, ay isa ring malaking sentro ng kawalan ng tirahan, adiksiyon, krisis sa kalusugang pangkaisipan, at lumalaking di-pagkakapantay-pantay. Sa labas ng Portland, ang Oregon ay nagbabagong kanayunang nakahiwalay, napakahihirap na komunidad ng mga puti, mga trabahong hindi matatag, kaunting mapagkukunan, at mga tensiyong nakatago.

Naglalaho rito ang babae hindi dahil kulang siya sa papel, kundi dahil sa sobrang bigat:

– mga pamilyang iisa ang kita – pag-asa sa partner – kawalan ng serbisyo – pag-iisang heograpiko – di-matatag na trabaho – sobra-sobrang gastos – kawalan ng tunay na proteksiyon

Maganda ang Oregon tingnan, ngunit mahirap tirhan.

Ang Babae ng Portland – 29 taong gulang

Nakatira si Julia sa East Side ng Portland. Nagtatrabaho siya sa isang tindahan ng health food, halos hindi makabayad ng upa, at may kahati sa bahay na dalawa pang tao.

Ipinapakilala ng Portland ang sarili bilang isang lungsod na “bukas, sensitibo, panlipunan,” ngunit ang totoo ay binubuo ng: – mga kalyeng puno ng mga taong walang tirahan – krisis sa kalusugang pangkaisipan kahit saan – mga baradong serbisyo – mga trabahong mababa ang sahod – mga upang walang tigil sa pagtaas. Isa si Julia sa mga taong ginagamit ng lungsod bilang simbolo ng “diwang kabataan” nito, ngunit tinatrato siyang parang isang hindi kilalang numero.

Panlipunan ang kanyang pagkawala: nasa lahat ng talakayan siya, ngunit wala sa anumang solusyon.

Ang Babaeng Imigrante sa Industriya ng Restawran

—

34 taong gulang Dumating si Rosa mula sa Guatemala. Nagtatrabaho siya sa kusina ng isang restawrang laging abala, laging maingay, laging tensiyonado.

Sampung oras sa isang araw, anim na araw sa isang linggo. Mababang sahod, walang insurance, walang tigil na pawis, init, at

ingay.

Maraming lalaking katrabaho ang naniniwalang maaari silang magbiro nang kahit paano nila gusto. Hindi nila ito ginagawa dahil sa malisya; ginagawa nila ito dahil sa kamangmangan at tradisyon. Ngunit mabigat ito sa kanya. Inuubos siya ng mga komento, mga tingin, at mga magaspang na biro.

Sa labas ng trabaho, nagpapadala siya ng pera sa kanyang mga kamag-anak. Sa loob, siya ang nagpapanatiling nakalutang sa lahat.

Pang-ekonomiya at pangkultura ang kanyang pagkawala: siya ang nagpapaikot sa isang buong sektor ngunit nananatili siyang hindi nakikita ng lahat.

Ang Babae ng Kanayunan – 52 taong gulang

Sa silangang Oregon, may mga bayang tila natigil sa 1985. Kakaunting bahay, mahahabang daan, malulupit na taglamig, at pasulput-sulpot na signal ng telepono.

Nakatira si Karen sa isa sa mga ito. May maliit siyang bukid, ilang hayop, at isang ekstrang trabaho sa isang tindahan. Siya ang gumagawa ng lahat. Kapag kailangan mo ng doktor, kailangan mong magmaneho nang isang oras. Kapag kailangan mo ng anumang serbisyo, kailangan mong mag-iskedyul ilang araw bago pa. Kapag may nagkamali, walang naroroon.

Heograpiko ang kanyang pagkawala: nakatira siya nang malayo sa mundo, at hindi dahil pinili niya.

Ang Babaeng Nagtataguyod sa Pamilyang Winasak ng

Adiksiyon – 43 taong gulang Ang Oregon ay isa sa mga estadong may pinakamataas na antas ng adiksiyon. Mga opioid, methamphetamine, alak. Isang mabagal na pagguho na hindi kailanman humihinto.

May partner si Tessa na ngayon ay nawala na. Dalawang maliliit na anak. Isang trabaho bilang kahera sa isang supermarket. Araw-araw ay kailangan niyang protektahan ang mga anak, harapin ang isang lalaking hindi na niya nakikilala, panatilihing buo ang mga kuwenta, at lumaban sa isang sistemang walang iniaalok na solusyon.

Pang-institusyon ang kanyang pagkawala: ilang taon nang nagsasalita ang lipunan tungkol sa isang “krisis,” ngunit walang nagbabago para sa mga nakararanas nito sa bahay.

Epilogo – Oregon

Ang Oregon ay isang estadong mahusay mag-anunsiyo ng sarili, ngunit mahina sa pagtatanggol.

Nabubuhay ang mga babae sa pagitan ng dalawang dulo: – isang progresibismong pang-estetika – isang agresibong realidad panlipunan.

Siya ang sumasalo sa dagok ng di-pagkakapantay-pantay, siya ang umaalalay sa mga marupok na pamilya, siya ang nagtatrabaho sa mga pinakapinagsasamantalang sektor, siya ang umaalalay sa mga komunidad na kinalimutan ng pulitika.

Hindi sapat ang ganda ng Oregon para iligtas ito.

Pagninilay – Oregon

Ang pagkawala ng mga babae sa Oregon ay nagmumula sa isang hubad na katotohanan: hindi sapat ang pagsasabing moderno ka para maging moderno.

Tatlong presyo ang binabayaran ng mga babae rito: – ang halaga ng pamumuhay – di-matatag na trabaho – pag-iisang panlipunan at heograpiko.

Isa itong pagkawalang hindi nagmumula sa tuwirang tunggalian, kundi sa pangkalahatang kawalang-interes.

At nililinaw ito ng kabanatang ito: sa likod ng mga gubat, ng mga bundok, ng mga perpektong lawa, may isang Amerikang hindi gumagana. At buong bumabagsak iyon sa mga babae.

PENNSYLVANIA

Ang Pennsylvania ay isa sa mga pinakahating estado ng Amerika. Sa isang panig, ang malalaking lungsod—Philadelphia at Pittsburgh— na babad sa kasaysayan, di-pagkakapantay-pantay, mga hindi natapos na muling pagsilang, at mga komunidad na may dala pang bukas na peklat. Sa kabilang panig naman, isang konserbatibong kanayunan, mga bukid, mga saradong minahan, mga bayang tumigil, at makalumang pag-iisip.

Dito, naglalaho ang mga babae sa apat na paraan: – sa mahihirap na suburb – sa mga komunidad ng African American na minarkahan ng karahasan – sa nakatigil na kanayunan – sa mga modernong lungsod na umuubos sa kanila.

Ang Pennsylvania ay isang estadong hindi nagpapatawad sa mga isinilang nang may kaunti. At ang mga babae, gaya ng dati, ang nagbabayad ng pinakamataas na presyo.

Ang Babae mula sa Mahihirap na Suburb ng Philadelphia

– 34 taong gulang Nakatira si Shan sa North Philadelphia. Isa itong mabigat na kapitbahayan, may mga paaralang naghihirap at mga kalye kung saan mararamdaman mo ang tensiyon kahit sa tanghaling tapat.

Nagtatrabaho siya sa isang discount store. May anak siyang babae na anim na taong gulang. Tuwing umaga, inihahatid niya ito sa paaralan nang may halong pag-asa at takot: pag-asang magkakaroon ito ng mas magandang kinabukasan, takot na lamunin ito ng kapitbahayan.

Mababa ang sahod, mataas ang gastos, kulang ang serbisyo. Ipinagdiriwang ng lungsod ang “muling pagsigla” nito, ngunit hindi kailanman nakararating sa kanyang bahay ang muling pagsiglang iyon.

Panlungsod ang kanyang pagkawala: nabubuhay siya sa mismong puntong nagpapasya ang lungsod kung sino ang karapat-dapat pansinin at kung sino ang hindi.

Ang Babae ng Rust Belt ng Pittsburgh – 48 taong gulang

Naging “tech,” “unibersidad,” at “makabago” ang Pittsburgh. Ngunit hindi naglaho ang lungsod ng mga manggagawa: lumipat lamang ito sa mga suburb, kung saan walang tumitingin.

Welder si Linda. Nang magsara ang pabrika, mga part-time na trabaho lang ang nahanap niya: mga supermarket, paglilinis, at serbisyo.

Ginantimpalaan ng pagbabagong pang-ekonomiya ang mga kabataang mataas ang pinag-aralan. Hindi ang mga babaeng tulad

niya.

Pang-industriya ang kanyang pagkawala: hindi naglaan ng lugar ang bagong lungsod para sa mga nagtayo ng luma.

Ang Babae ng Kanayunan – 55 taong gulang

Sa labas ng mga lungsod, ibang bansa ang Pennsylvania: mga burol, mga bukid, maliliit na bayan, mga simbahan kahit saan, isang pag-iisip na hindi nagbago sa loob ng maraming henerasyon.

Dito lumaki si Mary. May bahay siya, isang pirasong lupa, isang asawang paminsan-minsan lang nagtatrabaho, at malalaki nang mga anak.

Siya ang gumagawa ng lahat: – bahay – mga hayop – mga bayarin – pagluluto – pag-aalaga sa matatanda – pagiging tulay sa pagitan ng mga pamilya.

Iginagalang siya, oo. Ngunit bilang isang gamit, hindi bilang isang indibidwal.

Pangkultura ang kanyang pagkawala: nakasulat na ang bawat papel.

Ang Babaeng Imigrante ng Allentown – 37 taong gulang

Puno ang Allentown ng mga imigranteng Latino, Aprikano, Arabe, at Asyano. Umaasa sa kanila ang ekonomiya.

Nagtatrabaho si Rime sa isang pabrika, sa shift sa umaga. Sa shift sa gabi naman nagtatrabaho ang kanyang asawa. Ilang oras lang sila nagkikita bawat araw.

Hindi kailanman sapat ang sahod, pisikal ang trabaho, maingay at walang humpay ang mga assembly line.

Dalawang wika ang alam niya, nagpapalaki siya ng tatlong anak, at doble ang shift niya kapag kailangan. Pang-ekonomiya at pangwika ang kanyang pagkawala: kailangang-kailangan ang kanyang presensiya sa lungsod, ngunit hindi siya umiiral para sa mga nagpapasya.

Epilogo – Pennsylvania

Ang Pennsylvania ay isang estadong nabubuhay sa gitna: kalahating moderno, kalahating nakatigil, kalahating mayaman, kalahating mahirap, kalahating progresibo, kalahating nakakulong sa nakaraan.

Nabubuhay ang mga babae sa mga bitak. At binubuklod nila ang lahat ng gumuguho mga pamilya, mga paaralan, mga kapitbahayan, mga marupok na ekonomiya.

Ngunit itinuturing siya ng sistema na isang ekstra, hindi kailanman isang bida.

Pagninilay – Pennsylvania Ang pagkawala ng mga babae sa Pennsylvania ay nagmumula sa panloob na distansiya: ang distansiya sa pagitan ng kung ano ang estado noon at ng gusto nitong maging.

Umuubos ang malalaking lungsod, lumiliit ang kanayunan, bumibitaw ang mga ekonomiyang nasa gitna.

Naiipit ang babae sa gitna, kung saan walang talagang tumitingin.

Nililinaw ito ng kabanatang ito: ang pagod ay hindi emergency ng isang araw, ito ang araw-araw na pamantayan para sa libu-libong babae.

RHODE ISLAND

Ang Rhode Island ay isang maliit na bersiyon ng lahat ng gumagana at lahat ng nasisira sa Amerika: – mamahaling mga lungsod sa baybayin – mahihirap na suburb – naglahong industriya – napakalalaking komunidad ng mga migrante – limitadong serbisyo – matitinding kaibahan sa lipunan.

Ang Providence ang sentro nito: pangkultura, pang-akademiko, at pansining. Ngunit katabi ng mga unibersidad ay naroon ang ilan sa mga pinakaminamaliit na kahirapang panlungsod sa Silangan. Sa labas ng lungsod, nabubuhay ang maliliit na bayan sa kakarampot na trabaho, pana-panahong paglalayag, at mga industriyang hindi na bumabalik.

Naglalaho rito ang babae dahil sa pagsiksik:

masyadong mahal ang lahat, masyadong malapit ang lahat, masyadong maliit ang lahat para makatakas.

Ang Babaeng Latina ng Providence – 30 taong gulang

Nakatira si Marisol sa South Side, isa sa mga pinakamahirap na kapitbahayan ng lungsod. Naglilinis siya ng mga opisina sa madaling-araw at ng mga restawran sa gabi. Dalawang trabaho, walang seguridad.

Gustong tawagin ng Providence ang sarili na isang “malikhaing lungsod.” Para sa kanya, ang pagkamalikhain ay nangangahulugan lamang ng pagpapaabot ng kita hanggang sa katapusan ng buwan.

Wala siyang insurance. Wala siyang bakasyon. Wala siyang palugit.

Pang-ekonomiya at pangwika ang kanyang pagkawala: nagtatrabaho siya nang kasimbigat ng tatlong tao, ngunit para sa

Estado ay isa lamang siyang estadistika.

Ang Babaeng Estudyante at Manggagawa – 22 taong gulang

Umaakit ang Brown University ng mga estudyante mula sa buong mundo. Ngunit ibang Rhode Island ang nararanasan ng mga nagmula sa simpleng pamilya.

Nag-aaral si Rachel ng sosyolohiya, nagtatrabaho sa isang aklatan, nagtatrabaho bilang bartender tuwing weekend, at may kahati sa isang sobrang mahal na studio apartment.

Matalino siya, may kakayahan, determinado, ngunit nasa ilalim siya ng napakalaking presyon: – pag-aaral – trabaho – utang – walang katiyakang kinabukasan.

Pang-akademiko ang kanyang pagkawala: ipinagdiriwang ng unibersidad ang pagkakaiba-iba ngunit hindi nito ipinagtatanggol ang mga pinagsasabay ang pag-aaral at ang pananatiling buhay.

Ang Babae ng Pana-panahong Baybayin – 41 taong gulang

Maganda ang Newport para sa mga bumibisita. Isang sakuna para sa mga nakatira roon buong taon.

Nagtatrabaho si Tanya tuwing tag-araw sa isang restawran sa daungan. Tuwing taglamig, naghahanap siya ng anumang trabahong mayroon: mga tindahan, paglilinis, maliliit na kontrata.

Mayyamang turista, mahihirap na residente.

Pana-panahon ang kanyang pagkawala: kailangang-kailangan siya sa loob ng tatlong buwan, hindi nakikita sa natitirang siyam.

Ang Babae ng Maliit na Bayan – 54 taong gulang

Sa labas ng Providence ay naroon ang isang kinalimutang Rhode Island: mga lumang pagawaan ng tela, mga pulang gusali, mga lumang kalye. Nagtatrabaho si Linda sa isang industriyal na labahan. Paulit-ulit na kilos, mainit na singaw, mga shift na walang katapusan.

Pinakamababa ang sahod, mabigat ang trabaho, nananatiling hindi nagbabago ang kinabukasan.

Pang-industriya ang kanyang pagkawala: nagtatrabaho siya sa anino ng isang nakaraang pang-ekonomiya na hindi na kailanman babalik.

Epilogo – Rhode Island

Maliit ang Rhode Island, ngunit napakalaki ng mga problema nito: mataas na upa, mababang sahod, limitadong pagkakataon.

Nabubuhay ang mga babae na dinudurog ng lahat ng ito. Laging nasa unahan, hindi kailanman protektado.

Pagninilay – Rhode Island

Ang pagkawala ng mga babae rito ay nagmumula sa isang kabalintunaan: isang napakaliit na estado, na walang kakayahang protektahan ang sinuman.

Isa itong pagkawalang binubuo ng mga mikrong espasyo at mikrong pagkakataon: masyadong maliit para umakyat, masyadong makitid para makatakas.

At sa mga sinasakal na espasyong ito, ang mga babae ang namamahala sa isang buong estadong itinuturing silang bahagi ng tanawin.

SOUTH CAROLINA

Ang South Carolina ay isang estado ng matitinding kaibahan: perpektong mga dalampasigan at sukdulang kahirapan, kasaysayang kolonyal at mga komunidad ng mga itim na hanggang ngayon ay mahirap, mga lumalaking lungsod at mga nakatigil na suburb, turismong parang larawan, at mga trabahong mababa ang sahod. Isa ito sa mga lugar kung saan pinapasan ng mga babae ang pinakamabigat na pasanin, sa pagitan ng tradisyon, relihiyon, pamilya, napakamahal na gastos, at mahinang serbisyo. At isa rin ito sa mga bansang pinagtatalunan, nililimitahan, at kinokontrol pa rin ang kalayaan ng mga babae.

Maayos manamit ang South Carolina kapag kailangan, ngunit ang gulugod nito ay inaalalayan ng mga babaeng walang nakakakita.

Ang Babaeng African American ng Low Country – 36

taong gulang

Nakatira si Amina sa Charleston, sa isang komunidad ng Gullah Geechee. Dala niya ang isang napakalaking pamanang pangkultura: isang kasaysayan ng pagkaalipin, paglaban, at pagkakakilanlang pinanatili sa kabila ng lahat.

Nagtatrabaho siya sa isang restawran para sa mga turista sa sentro ng lungsod. Naghahain siya ng mga putaheng hango sa kanyang kultura sa mga taong walang alam sa kasaysayan nito.

Isa siyang ina, isang anak, at isang manggagawa. Mahahaba ang kanyang mga shift, sahod na mataas para sa lungsod ngunit mababa para mabuhay rito, dahil naging masyadong mahal ang Charleston para sa mga isinilang doon.

Makasaysayan at panlungsod ang kanyang pagkawala: ang kasaysayan ng mga itim dito ang pundasyon ng lahat, ngunit nananatili itong labas sa opisyal na salaysay.

Ang Babaeng Puti ng Konserbatibong Timog – 42

taong gulang

Nakatira si Megan sa isang lugar sa kanayunan sa pagitan ng Anderson at Greenwood. Konserbatibo ang kanyang pamilya, sentral ang simbahan, at sarado ang komunidad. Dito, hindi nakasulat ang mga patakaran, ngunit mas mahigpit pa ang mga ito kaysa sa batas. Sa konstruksiyon nagtatrabaho ang kanyang asawa, siya naman ay kahera sa isang department store.

Tinitimbang ang bawat pagpili: kung paano magdamit, kung ano ang sasabihin, kung ano ang iisipin. Itinuturing na eskandalo ang diborsiyo. Kasalanan ang hindi magkaanak. Ang paghingi ng awtonomiya ay “kawalan ng pananampalataya.”

Pangkultura ang kanyang pagkawala: nabubuhay siya sa papel na ipinasya ng iba, at ang pagbabago nito ay nangangahulugan ng pagkawala ng lahat.

Ang Babae ng Turismo sa Myrtle Beach – 29 taong gulang

Nagtatrabaho si Jamie sa isang hotel sa baybayin. Sa front desk tuwing tag-araw, sa paglilinis tuwing taglamig, saanman may pangangailangan.

Mukhang paraiso ang Myrtle Beach para sa mga bumibisita, ngunit isa itong hawla para sa mga nagtatrabaho roon: mababang sahod, mataas na upa, lubos na pana-panahon, zero na katatagan.

Nakatira si Jamie sa isang maliit na apartment na may kahati. Nagtatrabaho siya anim na araw sa isang linggo. At kapag natapos ang panahon, kailangan niyang umasa sa isang banayad na taglamig.

Pang-ekonomiya ang kanyang pagkawala: umiikot ang lahat sa mga turista; walang umiikot sa mga residente.

Ang Babaeng Walang Insurance – 55 taong gulang

Isa ang South Carolina sa mga estadong may pinakakaunting access sa pangangalagang pangkalusugan. Maraming babaeng manggagawa ang walang insurance. Marami ang nagtitiis nang walang mahahalagang lunas. Nagtatrabaho si Linda bilang tagalinis sa isang klinika. Nakikita niya ang pangangalagang pangkalusugan mula sa loob araw-araw, ngunit hindi niya ito kayang bayaran para sa sarili niya.

May talamak siyang pananakit sa mga kamay, ngunit hindi siya makatigil. Natatakot siya sa medical checkup dahil alam niyang hindi niya kayang bayaran ang gamutan.

Pangkalusugan ang kanyang pagkawala: nagtatrabaho siya sa paligid ng pag-aalaga sa iba at wala siyang karapatan sa sarili niyang pag-aalaga.

Epilogo – South Carolina

Ang South Carolina ay isang estadong nabubuhay sa tuloy-tuloy na tensiyon sa pagitan ng modernidad at tradisyon, sa pagitan ng nakikitang yaman at nakatagong kahirapan.

Binabayaran ng mga babae ang lahat ng kontradiksiyon: – mahigpit na relihiyon – saradong mga papel – mapagsamantalang

turismo – malalim na rasismo – hindi maabot na pangangalagang pangkalusugan – masyadong mababang sahod.

Siya ay isang haliging umaalalay, ngunit tinatrato siyang parang isang maliit na palamuti.

Pagninilay – South Carolina

Dito, ang pagkawala ng mga babae ay nagmumula sa perpektong pagkakabuhol ng: mabigat na kasaysayan, nangingibabaw na relihiyon, at isang marupok na ekonomiya.

Nabubuhay ang mga babae na nakakulong sa pagitan ng nakaraan at kasalukuyan: nililimitahan sila ng nakaraan, inuubos sila ng kasalukuyan, at hindi garantisado ang hinaharap.

At ang kabanatang ito ay para ilantad ang hubad na katotohanan: mabagal ang South Carolina hindi dahil gusto nitong maging mabagal. Mabagal ito dahil ayaw nitong magbago. At ang laging nagbabayad sa kawalang-kilos na ito ay ang mga babae.

Ferdinando Frega